

YOUNG
ADULT

VICTORIA VINUESA

**NE
VEDEM PE
VENUS**

Traducere din limba engleză și note de
Bogdan Nicolae Marchidanu

NEMIRA

M I A

M-am născut cu o dată de expirare mult prea apropiată ca să mă simt confortabil. Bănuiala mea e că acesta e motivul pentru care mama m-a abandonat la două zile după naștere. Și cum a muri înainte de a ști dacă am bănuț corect nu e o opțiune pe care să fiu dispusă să o iau în considerare, singura opțiune este să o întreb direct pe ea – chiar dacă asta înseamnă să traversez Atlanticul și să devin o fugară.

Imediat ce aud țăcănitul tocurilor înalte ale lui Katelynn, mama mea adoptivă, cum se îndepărtează pe hol, urmat de scârțâitul ușii de la intrare, care se deschide și se închide, alerg în dormitorul meu și mă uit sub pat. Da, e încă acolo, valiza mea cea veche, pe care am cumpărat-o de ocazie cu un an în urmă. Steagurile cusute ca să ascundă pielea verde uzată îmi vorbesc despre destinații uimitoare, pe care nici măcar nu le pot pronunța, locuri pe care nu le voi vizita niciodată. Pun valiza pe pat și, după ce răscolesc prin partea mea de dulap, îmi împachetez toate lucrurile: două perechi de pantaloni, trei tricouri, cardiganul meu norocos și două pulovere; ceva lenjerie, cele trei jurnale, creioanele de colorat și cea mai prețioasă posesie – aparatul foto. Înșfac eșarfa roz din lână care atârna de dosul ușii ca un ornament de Crăciun, îmi frec obrazul de materialul moale și, deși știu că primăvara a venit deja, iar eu nu voi mai folosi eșarfa, nu mă îndur să o las în urmă, singură-singurică.

Când iau eșarfa, o umbră se furișează prin încăpere. Mă răsucesc și mă trezesc în fața propriei imagini reflectate în fereastră. Țip, apoi izbucnesc în râs. Nu mă pricep la povestea asta cu fuga, este destul de clar.

Mi-ar plăcea să cred că inima mea *a ales* să fie altfel, să fie unică, și de-aia m-am născut cu nu mai puțin de trei defecte la inimă. Oricum nu conta, deoarece aveam un plan: peste exact un an și două zile, la aniversarea de optsprezece ani, aveam să plec în Spania ca să-mi găsec mama. Noah, un prieten de la cursul de fotografie, venea cu mine. Ei bine, planul ăla nu mai e valabil. De data asta am stat în spital două săptămâni. Doctorii mi-au spus că operația nu mai poate fi amânată, dar eu nu sunt de acord. N-o să fiu niciodată de acord. Ei nu par să priceapă, iar eu am renunțat să încerc să mă justific.

Pur și simplu, nu mă tem să mor. Așa se întâmplă când te naști cu o speranță foarte mică de viață. Dar *mă tem* de operații, mă tem să-i las să-mi deschidă inima fără a avea alături pe cineva căruia să-i pese în primul rând de inima mea frântă. Îmi pare rău, dar nu vă puteți baza pe mine.

Familia Rothwell nu mă lasă niciodată să călătoresc mult, darămite pe un alt continent, ceea ce înseamnă că atunci când mă voi urca în avionul de Spania, duminică, voi deveni oficial o fugară, genul de ființă care ajunge în rapoartele pentru persoane dispărute. Îmi rămân, așadar, doar două zile să găsec pe cineva dornic și în stare să meargă cu mine. Inima începe să-mi bată cu putere. Deși doctorii au spus că noile pilule sunt doar pentru urgențe, înghit repede una. N-am de gând să risc o nouă recidivă, nu acum.

Închid valiza și recapitulez mintal ce documente trebuie să iau cu mine. Consimțământul parental de călătorie falsificat – *bifat*. Certificatul de naștere – *bifat*. Pașaportul fals – *bifat*. Pașaportul real – ups, aproape că am uitat de el. Mă urc pe scaun, apoi pe birou, rugându-mă să nu se prăbușească sub mine. Întind mâna și o plimb peste dulap. Prietenul meu Noah, care trebuia să vină cu mine, mi-a ascuns pașaportul aici, ca părinții mei adoptivi să nu-l poată lua. Mă ridic pe vârfuri, mă întind și mai mult și pipăi – nimic, în afară de câteva ghemotoace imense de praf.

Îngenunchez și alcătuiesc un teanc din manualele după care învățam acasă și de care nu o să mai am nevoie. Apoi mă cațăr cu grijă pe ele și mă întind până în partea din spate a dulapului. Când suprafața aspră a pașaportului îmi atinge în sfârșit vârfulurile degetelor, ușa de la intrare scârțâie. *Offf*. Înșfac pașaportul, apoi repet procedura în sens invers: cărți, birou, scaun, podea.

Pași zgomotoși se aud alergând pe hol, dar nu-mi dau seama cui aparțin. Arunc valiza pe podea. Ușa dormitorului se deschide exact în clipa în care împing valiza sub pat cu piciorul.

— Mia, Mia, n-o să-ți vină să crezi ce s-a întâmplat la școală, țipă Becca, dând năvală în încăpere ca o rafală de vânt.

Becca e surioara mea adoptivă și colega mea de cameră. Întâmplător e și persoana mea preferată din lumea întregă.

Icnesc.

— Becca, m-ai speriat de moarte.

Becca își aruncă ghiozdanul pe jos, închide ușa cu călcâiul și se repede spre mine.

— Am chiulit de la ora remedială. Trebuia să-ți spun. Ți amintești de fata aia care m-a făcut tâmpită în clasa a treia? Ei bine, azi a nasolit un test la engleză. Și... Se oprește brusc, uitându-se la pașaportul din mâna mea, apoi mă privește cu ochii aceia mici și rugători. Pleci?

— Am vorbit despre asta, răspund eu cu cel mai calm ton posibil. Ți amintești?

Clatină din cap și ochii ei înlăcrimați îmi spun că nu, nu-și amintește. Becca s-a născut cu o deficiență cognitivă, iar unele lucruri îi scapă pur și simplu. Bănuiesc că de-aia împărțim această încăpere într-o familie care nu e a noastră. Ai ei au decis să se descotorosească de ea când problema a devenit prea vizibilă. Avea cinci ani.

Îi iau fața moale și pistruiată în palme și îi zâmbesc. Asta o calmează mereu.

— O să pozez aurora boreală, îți amintești? șoptesc eu. Și e secretul nostru; nu poți povesti nimănui, niciodată.

Îmi încrucieșez degetele, le ridic la buze și dau din cap: semnalul nostru secret, cel pe care l-am învățat la St. Jerome, casa de copii unde am crescut.

Becca zâmbește și pare atât de emoționată, încât simt că mi se face rău la gândul că o mint, dar am învățat demult că unele lucruri sunt în siguranță doar dacă rămân nerostite. În plus, cum să-i spun că nu mă mai întorc niciodată? Cred însă că nu prea mai contează, deoarece și-a mutat deja atenția asupra străzii.

— Uite, zice ea, zgâindu-se pe fereastră. E tipul din echipa de fotbal. Cel care l-a omorât pe Noah.

Vorbele ei stârnesc un oftat în mine, pe care abia reușesc să-l înăbuș.

— Nu spune așa ceva, Becca.

Mă încrunt. Nu mă întristează atât de tare moartea lui Noah, cât suferința celor care nu-l vor uita niciodată.

— A fost un accident. Mă așez lângă ea și-l văd pe băiat cum iese din casa de vizavi. Nici nu-mi pot imagina măcar ce trebuie să fie în sufletul lui.

De fapt, pot, deoarece m-am gândit la asta de nenumărate ori de când s-a întâmplat. Cum o să trăiască el cu gândul ăsta?

Numele lui e Kyle și, deși era cel mai bun prieten al lui Noah, nu ne-am cunoscut niciodată. Părinții mei adoptivi mă lasă să ies din casă doar dacă trebuie să merg la doctor, la slujba de duminică, la cursul de fotografie sau într-una dintre plimbările mele ocazionale de dimineață. Josh, tipul care locuiește în acea casă, se afla și el în mașină în ziua aia. Am auzit că e într-o stare destul de gravă.

Mă uit la Kyle cum stă acolo, pe strada noastră îngustă, nemișcat, privind aiurea în spațiu, ca și cum, pentru el, timpul ar fi stat în loc și încerc să-mi imaginez despre ce discutau oare el și Josh, ce s-o fi întâmplat oare între ei.

— Ce face? întrebă Becca, trăgându-mă de mânecă. De ce stă acolo?

E greu să fiu sigură de la o asemenea distanță, dar mi se pare că îi vine să plângă. Privește în dreapta, înspre oraș, apoi în stânga, înspre

pădure. Încet, ca în transă, se întoarce la stânga și începe să înainteze, șchiopătând ușor, cu privirea în față și cu rucsacul atârnat peste umăr.

— Unde se duce, Mia? Ce are de gând? Care-i treaba cu el?

Înainte de a găsi un răspuns convingător la întrebările ei, un autobuz intră pe stradă, trece de casa noastră și se oprește chiar în fața lui Kyle. Îl pierdem din vedere o secundă, iar după ce autobuzul demarează, trotuarul e pustiu.

Becca îmi aruncă o privire nedumerită.

— S-a urcat în autobuz? Mia, de ce ia autobuzul ăsta? Merge la cascadă. Nimeni nu se duce acolo la ora asta.

Are dreptate, doar dacă nu cumva are de gând să facă ceea ce eu sper că nu va face. Evident, nu-i spun asta Beccăi, dar ceva în mine începe să tremure. Părea disperat. Nu, părea mai mult decât disperat. Am mai văzut privirea aia goală, la Urgențe – însoțind încheieturi bandajate și spălături stomacale. Trebuie să mă asigur că e în siguranță. Trebuie s-o fac pentru Noah. N-ar fi vrut ca prietenul lui să pățească ceva. Mă apropiu de geam și mă uit la autobuzul care se îndepărtează.

— Mia, vrei să joci scrabble?

Becca a trecut, evident, la altceva, dar eu nu. Mă concentrez cum să ies din casa asta fără să fiu văzută. Ușa de la intrare nu e o variantă, așa că deschid fereastra și mă urc pe pervaz.

— Unde te duci? Becca sare emoționată în sus și în jos. Vreau să merg și eu! Vreau să merg cu tine!

Îi prind chipul în palme și mă uit lung în ochii ei.

— Becca, ascultă-mă cu atenție. Dacă nu mă întorc până la cină, vreau să-i spui domnului Rothwell că a sunat medicul meu și mi-a cerut să fac niște analize și că eu nu știu cât voi fi plecată, bine? Trebuie să vorbesc cu băiatul acela.

Becca încuviințează cu solemnitate și se încruntă ușor, semn că a priceput și că, dacă am puțin noroc, va ține minte destul timp cât să nu mă dea de gol. Îmi încrucșez degetele și fac semnul nostru secret.

— Ai grijă, bine?

Becca dă din nou din cap, iar pe chip îi înflorește un zâmbet de satisfacție.

În clipa când tălpile mele ating solul, ea închide fereastra pe dinăuntru și ridică degetul, în semn că totul e în regulă.

Ce variante am? N-am mașină și să fur una nu merge, deoarece nu știu să șofez. Pe jos mi-ar lua peste două ore și autobuzul trece doar de trei ori pe zi. Bicicleta Disney a Beccăi, care zace pe iarbă, e singura și cea mai bună alternativă. Dacă cineva din familie mă vede gonind prin pădure după un autobuz pe o bicicletă decorată cu franjuri roz și dotată cu un coș de păpuși, o să sune la serviciile sociale și o să mă lege de un pat de spital, așa că mă rog să devin invizibilă.

Sar în șa și încep să pedalez fără să mă uit în urmă.

Autobuzul, deja cu mult în fața mea, dispare după o curbă. Coapsele mă ard de la pedalat și mă rog ca inima mea defectă să mai țină pasul puțin, cât să mă lase să realizez o faptă bună, ceva care va face ca viața mea să merite trăită, înainte să mă arunce de pe planeta asta cu o ultimă zvâcnire.

Poate că devin o fugară mai bună decât am crezut.

K Y L E

Eu sunt ticălosul care și-a ucis cel mai bun prieten, pe Noah, acum o lună, și l-a lăsat invalid pe al doilea cel mai bun prieten. De fapt, abia am aflat despre Josh. A ieșit din spital acum o săptămână, iar eu nu m-am dus să-l văd până azi. Știu că sunt un nemernic, dar, sincer, nu-l puteam privi în ochi. Mama lui tocmai mi-a spus că e posibil ca el să nu mai poată merge niciodată. El nu știe asta încă.

Cred că acesta e motivul pentru care mă aflu în acest autobuz: nu mă pot duce acasă.

N-am cum să-i spun maică-mii. Ar doborî-o. Și nici nu mă pot comporta ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic după ce am luat o viață și am distrus o alta. Nu merge așa.

O groapă de pe drum mă scoate din gândurile negre și mă readuce pe locul meu, ultimul scaun de pe ultimul rând al acestui autobuz dărâpănat. Inima mea amenință să dea pe dinafară. După ce verific – a cincea oară – că centura de siguranță e funcțională, încerc să-mi conving degetele să nu mai strângă atât de tare scaunul.

Îmi înclin capul pe culoar ca să văd încotro mergem și întâlnesc privirea șoferului uitându-se la mine în oglinda retrovizoare. Ochii lui negri, iviți de sub sprâncenele stufoase, se uită când la mine, când la șosea. Sunt singurul pasager din autobuz, iar cicatricile de pe față și de pe brațe nu mă ajută să trec neobservat, însă șoferul ăsta are ceva curaj.

Mă prăbușesc înapoi pe scaun, încercând să mă fac invizibil, și verific ora pe telefon. Cinci și jumătate. Mai exact, au trecut treizeci și una de zile, douăsprezece ore și douăzeci și cinci de minute de când am provocat accidentul acela oribil.

Înainte uram matematica, dar acum nu pot să mă opresc din adunări. Fiecare secundă, fiecare minut și fiecare oră care trec înseamnă încă o secundă, încă un minut și încă o oră furate de la Noah, ca să nu-l mai menționez pe Josh, care nu va mai putea merge. *Aș fi vrut să fi fost eu în locul lor.* Și exact când greața mă cuprinde din nou, telefonul mobil îmi vibrează în palmă.

E Judith, dar las căsuța vocală să-i răspundă. Nu pot vorbi cu ea, nu acum. Pare ridicol, dar e ca și cum l-aș trăda pe vechiul meu eu, pe vechiul Kyle. Judith era iubita lui, nu a mea.

Am nevoie să fac ceva ca mintea să nu mi-o ia razna, așa că scot blocul de desen și schițez o siluetă șezând în autobuz. Timp de cinci sau șase minute, reușesc să-mi țin gândurile în frâu. Schița nu e ceea ce ar putea fi, dar aproape că mă face să mă simt normal din nou. Și exact când încep să-mi doresc, să mă rog ca autobuzul să continue să meargă și să nu se oprească, șoferul iese de pe șosea și încetinește. În ultima vreme, orice dorință aș avea nu se îndeplinește. Notă pentru mine însumi: caută pe internet *blestem, ochiul dracului și lampa lui Aladin pe invers.*

Autobuzul se oprește chiar în fața unuia dintre indicatoarele mari din lemn care arată intrarea în parcul pe care l-am vizitat de atâtea ori: Noccalula Falls. Apuc rucsacul, bag în el caietul de schițe și pornesc de-a lungul culoarului. Șoferul, care a deschis doar ușa din față, îmi aruncă o uitătură urâtă, pe care nu încercă s-o ascundă. A reușit să-mi facă mâinile să transpire. Trec pe lângă el cu privirea fixată pe treptele pentru coborâre, dar el nu pare grăbit să mă lase să plec.

— Hei, băiete. Unde te duci la ora asta? Te ia cineva?

Îi arunc o privire care vrea să spună: *Ce-ți pasă?*

— E ultimul autobuz pe ziua de azi. Sprâncenele i se arcuiesc. Nu știi?

Încerc să par indiferent, deși mă simt ca un străin în propria piele.

— A, despre asta era vorba... Nu, nu vă faceți griji, mă întâlnesc cu niște prieteni din echipa de fotbal. Arăt spre rucsac, schițând un rânjet. Dormim în pădure. Îi arăt cicatricea de pe sprânceană și, cu un zâmbet forțat care aparține vechiului Kyle, spun: Dar ne-am învățat lecția, omule, să știi. Gata cu luptele cu urșii și vorbesc foarte serios.

Chipul șoferului e imobil, încremenit, serios. Mă face să mă înfior. Bun, nu i-a plăcut gluma mea; pricep asta. Lui Noah și lui Josh le-ar fi plăcut. Am fi izbucnit în râs. Așa făceam noi. Dar s-au dus vremurile acelea. Noah nu va mai râde. Starea de rău revine, simt o senzație de arsură pe dinăuntru.

Cobor treptele cât de repede îmi permite genunchiul bandajat. Când ating solul și aud mugetul cascadei în depărtare, sunt cuprins de un moment de limpezime cum n-am mai cunoscut vreodată. Într-o fracțiune de secundă, înțeleg totul și știu că o forță invizibilă m-a condus astăzi aici, ca să plătesc pentru ceea ce am făcut. Pentru prima dată după multă vreme, simt că plămâni mi se umplu până la refuz. Pe un indicator mic din lemn scrie CASCADĂ 500 METRI. Urmez săgeata și mă afund în cea mai bogată zonă a pădurii. Motorul autobuzului continuă să meargă la ralanti în spatele meu, pândind. Trece aproape un minut înainte să-i aud roțile intrând pe drumul neasfaltat și îndreptându-se către autostradă.

Închid fermoarul hainei din piele. E încă prea răcoare pentru o primăvară în Alabama sau poate că așa simt eu. Privesc în sus. Copacii înalți par să mă privească, să arate spre mine cu crengile lor, ca și cum ar urî faptul că sunt singurii martori la dispariția mea. Mugetul constant al cascadei mă atrage spre ea ca și cum ar fi Magneto cu superputerile lui. Ciudat, dar cu fiecare pas pe care-l fac mă simt mai hotărât, dar și mai amortit, ca și cum ceva din mine ar fi murit deja. Totul pare să se așeze la locul potrivit, ca un puzzle care are nevoie de o ultimă piesă ca să-și dezvăluie secretul. Fire crude de iarbă se ivesc printre frunze. O viață începe, în vreme ce alta se sfârșește.

Mă gândesc la cei pe care îi las în urmă. Din câte îl știu pe Josh, și el ar proceda la fel. Judith va găsi pe cineva care să o facă să râdă din nou,

un iubit mai bun decât aş putea fi eu vreodată. Iar ai mei... în fine, cel puţin, nu vor trăi văzând zilnic cuvântul *vină* întipărit în toată fiinţa mea, deşi ştiu că ei nu sunt de acord cu verdictul meu. Nu vor trebui să mă ducă la zeci de psihiatri care să-şi irosească timpul spunându-mi să încetez să mă mai simt ca un rahat. Ar avea mai mult succes în a convinge un purice că este un supererou. Nu are cum să se întâmple. Sunt un rahat şi cu asta, basta. Orice altceva e o minciună.

Undeva în străfundul meu ştiu că o să-i eliberez. În plus, poate că o să-l revăd pe Noah. Poate că apuc să îl rog să mă ierte. Iar dacă mă va vedea acolo, poate că o va face.

M I A

Nu știu de câtă vreme pedalez, dar razele soarelui la asfințit încă se întrezăresc printre arțari când ajung, în cele din urmă, la intrarea în parc. Am mai fost aici. Toamna trecută, la un picnic cu familia Rothwell. Asistenta socială a zis că ar fi bine pentru noi să efectuăm „activități de familie“.

Totul s-a dovedit însă un dezastru. Gemenii s-au luat la bătaie, Becca s-a rătăcit în pădure, iar în vreme ce o căutam cu toții, vreo doi mistreți feroce ne-au furat prânzul. După ce am căutat-o însă pe Becca timp de două ore, am ajuns să cunosc pădurea asta ca pe propria palmă. Sprijin bicicleta de indicatorul din lemn care arată drumul spre cascadă și pornesc pe jos cât pot de repede. Picioarele îmi tremură din cauza efortului, a lipsei de exercițiu, dar, mai presus de toate, de frică. Arunc priviri în toate direcțiile, dar nu văd nici urmă de Kyle. Îmi implor inima să se liniștească, dar ea nu vrea să înceteze să bată cu putere.

— Kyle! strig cu putere de mai multe ori în toate direcțiile.

Singurul răspuns pe care îl primesc este sunetul apei în depărtare. Dacă el a venit aici doar ca să se plimbe? Și dacă vrea să fie singur? Sau dacă a venit ca să culegă sparanghel sălbatic? Cu câteva zile în urmă, domnul Rothwell s-a întors din pădure cu un mănunchi întreg. Și dacă mă aude strigându-i numele și ajung în ziarul local de mâine?

Când sunt nervoasă gândesc prea mult. Uneori, obolesc să mă aud gândind.

Continui să merg, aproape fără răsuflare, după care țipătul ascuțit al unui șoim mă face să-mi ridic privirea. Trece chiar pe deasupra capului meu, ca și cum m-ar avertiza de ceva, de ceva rău. Mă cuprinde o senzație de amenințare, pe care o cunosc prea bine. Am un presentiment rău și, deși alergarea e unul dintre lucrurile care îmi sunt strict interzise, mai ales după cea mai recentă ședere în spital, nu mă pot abține. Rugându-mă ca noile pilule să își facă treaba, o iau la fugă și îi strig numele:

— Kyle! Kyle! Kyyyllllle!

Mă îndoiesc că mă aude. Zgomotul cascadei devine tot mai intens. Încetez să mai gândesc și alerg, și alerg, până când zăresc imensul torent de apă prăbușindu-se printre doi copaci uriași.

O, Doamne, iată-l, stând pe margine și uitându-se fix la șuvoiul de apă, cu o mână strângând un gard părginit. *Nu, nu, nu, te rog, nu face asta.* Icnind, mă opresc și inspir cât de mult oxigen îmi îngăduie plămâni; după care urlu:

— Nu!

Dar el nu pare să mă audă.

Doamne, o iau din nou la fugă, dar n-o să ajung la timp sau *poate nu voi ajunge deloc.* Trebuie să fac ceva drastic, așa că mă opresc, inspir adânc și implor vântul, copacii și întreaga pădure să-mi poarte vocea până la el, după care urlu, urlu așa cum n-am urlat niciodată în viața mea, așa cum n-a mai urlat nicio ființă umană vreodată.